

DOS GERMANASTRES A LONDRES

Hi havia una vegada, fa molt de temps (justament fa un segle), a Londres, hi vivien dos germanastres que es deien Leane i Thomas. En Thomas tenia dotze anys i la Leane en tenia onze. El noi era molt bo amb els números i sempre pensava abans de fer les coses. En canvi, la seva germanastra era creativa i atrevida, li encantava dibuixar, parlar amb tothom i imaginar històries.

Els dos germanastres no se suportaven. No sempre havien viscut junts: feia només dos anys que compartien casa, des que el pare d'en Thomas i la mare de la Leane s'havien casat.

En Thomas pensava que la Leane era massa despistada. En canvi, la Leane creia que en Thomas era avorrit i massa seriós. Tot i això, cadascun tenia un desig amagat. En Thomas volia ser tan valent com Leane, capaç de parlar sense por. Leane, en canvi, somiava tenir la intel·ligència d'en Thomas per resoldre problemes difícils. Ella ho intentava, però no era tan bona com ell. Per això discutien constantment i gairebé mai parlaven sense acabar enfadats.

A la tarda d'un cap de setmana de tardor els pares van haver de marxar a treballar i els van portar a la biblioteca de la ciutat entre sospirs. Mentre rondinaven caminant pels passadissos de la biblioteca, Thomas va veure un llibre de color platejat amb un mirall a la coberta. La Leane li va dir que no l'agafés, però no li va fer cas, el va agafar, el va obrir i de sobte el terra de la biblioteca es va començar a trencar. Quan van obrir els ulls ja no eren a la biblioteca, ara eren en una Londres buida i trista. Del mirall del llibre en va sortir un mag vell i amb la típica barba llarga i blanca que els va dir amb una veu forta:

- Si voleu tornar a casa, haureu de superar diferents reptes.

La Leane, amb una veu tremolosa, li va dir a en Thomas:

- Podem provar-ho junts.
- **Ho farem tot malament, tots dos junts** -va respondre en Thomas.

Però al final van acceptar, després d'una petita baralla.

El primer repte era un pont trencat sobre el riu Tàmesi. Les peces estaven desordenades.

- Això és impossible! -va dir la Leane.
- No -va contestar en Thomas. -Si ajuntem les peces d'aquesta manera...

Gràcies a la seva intel·ligència i l'agilitat de la Leane per moure's pel pont, van aconseguir travessar-lo.

El segon repte els va portar a l'antic metro de Londres. La Leane es coneixia els túnels com el palmell de la seva mà.

- Com és que et coneixes tan bé els túnels? -li preguntar en Thomas. Però la Leane no el va respondre.

Van córrer fins arribar a una cambra fosca. Quan van entrar, van començar a escoltar veuetes. En Thomas va obrir la llanterna i van veure que eren els llibres els que parlaven. Al principi, no entenien res, fins que, sorprenentment, la Leane ho va entendre i li va explicar pacientment a en Thomas. Resulta, que era un codi estrany que la Leane feia servir amb la seva millor amiga, la Chloe. Una miqueta amagat hi havia un teclat i una palanca. En Thomas va escriure tot el que li anava dient la

Leane. Va estirar de la palanca i es va trencar. Al principi es van entristir molt, fins que en Thomas va veure uns quants engranatges i fustes i va començar a construir. Van estirar per segona vegada la palanca i es va obrir un portal. Els dos germanastres es van adonar que si no cooperaven no podrien superar els reptes.

Quan van travessar el portal, els va portar al pont sobre el riu Tàmesi, però el pont no hi era. Era invisible, només hi havia boira i núvols envoltant el suposat pont. Al

costat dels germanastres hi havia el mateix mag que havia sortit del mirall del llibre que en Thomas havia obert a la biblioteca. I el mag va dir:

- Ho heu fet molt bé. Ara no tingueu por, pugeu sobre el pont i digueu-vos el que sentiu sense mossegar-vos la llengua.

Els dos germanastres van pujar sobre el pont. Primer va parlar en Thomas:

- Leane, sempre t'he volgut dir una cosa: envejo la teva facilitat per parlar amb la gent sense vergonya i tenir tanta imaginació per inventar històries. M'agradaria ser com tu.
- Thomas, crec que ens passa el mateix: jo sempre he volgut ser tan bona en els estudis com tu i poder resoldre els problemes més difícils sense esforçar-me gaire.

Després de dir tot això, el mag els va tornar a casa amb un cop de vareta. Quan els pares van tornar de treballar els van veure parlant i rient, cosa que no era habitual entre ells dos. Per fi podrien ser una família unida i sense odi.

I si alguna vegada vas a Londres i veus una boira espessa, vol dir que estan recordant dos germanastres que es van tornar inseparables per sempre.

Pseudònim: Lluna